

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Milana Procházky a soudců JUDr. Jany Kubenové a JUDr. Petra Polácha v právní věci žalobce: **INPOST, spol. s.r.o.** se sídlem Havlíčkova 6, Uherské Hradiště, zast. JUDr. Evou Vrbovou, advokátkou se sídlem Hlavní 270, Uherské Hradiště, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 31, Brno, o žalobě proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Brně ze dne 11. 9. 2012, č. j. 13438/12-1302-701922,

t a k t o :

- I.** Rozhodnutí Finančního ředitelství v Brně ze dne 11. 9. 2012, č. j. 13438/12-1302-701922 **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II.** Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradu nákladů řízení částku 7 800 Kč, ve lhůtě 30 dnů ode dne právní moci rozsudku k rukám právní zástupkyně žalobce JUDr. Evy Vrbové, advokátky se sídlem Hlavní 270, Uherské Hradiště.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

Žalobce se domáhá zrušení rozhodnutí Finančního ředitelství v Brně ze dne 11.9.2012, č. j. 13438/12-1302-701922, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzena rozhodnutí Finančního úřadu v Uherském Hradišti ze dne 2.11.2011, č.j. 242962/11/336913709444, č.j. 243055/11/336913709445, č.j. 243068/11/336913709445, č.j. 243094/11/336913709445, č.j. 243097/11/336913709445, č.j. 243100/11/336913709445, č.j. 243109/11/336913709445, č.j. 243114/11/336913709445, č.j. 243124/11/336913709445, č.j. 243204/11/336913709445, č.j. 243210/11/336913709445 a č.j. 243231/11/336913709445 (pozn. o odvolání žalobce sice rozhodovalo Finanční ředitelství v Brně, které však bylo s účinností od 1. 1. 2013 zrušeno zákonem č. 456/2011 Sb., o Finanční správě České republiky; jeho působnost coby odvolacího orgánu přitom přešla na Odvolací finanční ředitelství, které je tedy v dané věci žalovaným správním orgánem). Ve výroku uvedený rozhodnutími správce daně doměřil žalobci na základě daňové kontroly daně z přidané hodnoty (dále jen DPH) za zdaňovací období leden až prosinec 2008 (celkem 12 zdaňovacích období) DPH v celkové výši 143 061 Kč a současně jej vyrozuměl o výši penále v částce 28 607 Kč.

Na základě kontrolních zjištění dospěl správce daně k závěru, že žalobce nesplnil svou zákonnou povinnost, neboť nevystavil daňové doklady na uskutečněná zdanitelná plnění, tj. služby spočívající v krmení a ošetřování ustájených koní jmen Barsy, Centasy, Sabret, Windydar, Rejko, Caio, Cannys, Salamanka, Koroner, Leanka, Numerik, Vendy, Northern Jet, Dukát a Salérie. Nepřiznal daň na výstupu a neuvedl ji v souladu s ust. § 21 zák. č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (dále jen „ZDPH“) v daňovém přiznání za příslušná zdaňovací období, ve kterých vznikla daňová povinnost. Neprokázal vystavení daňových dokladů za službu ošetřování a krmení ustájených koní a přiznání a odvedení daně na výstupu z těchto uskutečněných zdanitelných plnění. Správcem daně byl přitom vyzván k doložení a prokázání toho, že v roce 2008 na výstupu přiznal daň z krmení a ošetřování mj. i výše zmíněných koní. Tvrdil, že za ošetřování a krmení koní byly vystaveny daňové doklady společnostem REXEKO, s.r.o., LÁTAL, s.r.o., KOLP, s.r.o., Společenský dům, s.r.o., STAVAKTIV, s.r.o., DVS MARKET, s.r.o. a p. M. dle jím předložených smluv o pronájmu reklamních ploch. Smlouvy předložené žalobcem se však odlišují od smluv, doložených jednotlivými společnostmi v bodu „Cena a platební podmínky“. V jím předložených smlouvách je navíc uvedeno, že cena obsahuje i ošetřování koní. I na základě těchto rozdílů byli vyslechnuti svědci Ing. L. (jednatel společnosti LÁTAL), Ing. H. (jednatel STAVAKTIV), Ing. M., M. V. (jednatelka DVS MARKET od 1.1.2008 do 31.12.2008), JUDr. M. (jednatel Společenský dům) a Ing. K. (jednatel KOLP). Svědci shodně uvedli, že předmětem zdanitelného plnění dle smluv byl toliko pronájem reklamní plochy. Správce daně rovněž v pozici svědka vyslechl R. H., bývalého zaměstnance REXEKO, s.r.o. Ten předpokládal, že částky placené za reklamu žalobce použil na hrazení nákladů za ošetřování koní. Dle správce daně potvrdil, že úhrady faktur byly prováděny za reklamní činnost. Na základě provedených svědeckých výpovědí dospěl správce daně k závěru, že žalobce prováděl uskutečnitelná zdanitelná plnění ve prospěch výše uvedených společností a p. M., jejichž předmětem byl pronájem reklamních ploch. Na ně byly vystaveny daňové doklady, přiznána daň na výstupu a daň byla rovněž uvedena v daňovém přiznání. Těmto subjektům však žalobce poskytoval i další služby spočívající v ustájení, ošetřování a krmení koní jménem

Barsy, Centasy, Sabret, Windydar, Rejko, Casio, Cannys, Salamanka, Koroner, Lenaka, Numerik, Vendy, Northern Jet, Dukát a Salérie. Na tato uskutečněná zdanitelná plnění žalobce nevystavil daňové doklady, nepřiznal daň na výstupu a neuvedl je v daňovém priznání, ve kterém vznikla daňová povinnost. Žalobce ani neprokázal, že prováděnou službu (ustájení, krmení a ošetřování koní) jako předmět zdanitelného plnění fakturoval jejím odběratelům.

II. Obsah žaloby

Správce daně vycházel při svém rozhodování především z daňových dokladů z účetní evidence žalobce, které byly vystaveny za služby veterinární péče MVDr. L. H. Na tomto základě dospěl k závěru, že žalobce nesplnil svou zákonnou povinnost, neboť nevystavil daňové doklady na uskutečněná zdanitelná plnění, tj. služby, kterými bylo ošetřování a krmení ustájených koní jménem Barsy, Centasy, Sabret, Windydar, Rejko, Casio, Cannys, Salamanka, Koroner, Leanka, Numerik, vendy, Northern Jet, Dukát a Salérie. Výzva k dokazování č.j. 159660/10/33693171035 však směřovala na koně Reijko, Centasy, Barsy, Salérie, Vendy, Numeryk, Cantus, Leanka, Cannýs, Jagw, Inpozant Sh, Casio, Sabret, Dukát, Koroner, Kadmos, Saler a Cent. Žalovaný se s tímto rozporem nevypořádal. Žalobce v průběhu daňového řízení seznam doložil, avšak žalovaný jej svévolně v jednotlivých fázích daňového řízení měnil.

Žalobce dále uvedl, že v době provádění daňové kontroly provozoval dostihovou stáj, kde měl na základě smlouvy o výpůjčce ustájeny koně různých majitelů. Počet ustájených koní i doba jejich ustájení se měnil. V rámci daňové kontroly doložil smlouvu o výpůjčce. Z ní jednoznačně plynulo, že koně jsou ustájeni ve stáji provozované žalobcem ve smyslu ust. § 659 a násl. zák. č. 40/1964 Sb., občanský zákoník (dále jen „o.z.“) bezplatně a vypůjčitel je podle ust. IV. Smlouvy využívá k propagaci a reklamě předmětu činnosti vypůjčitele. Žalobce jako vypůjčitel se současně zavázal hradit veškeré provozní náklady související s předmětem výpůjčky. V pozici vypůjčitele užíval koně jiných vlastníků a na své náklady je ošetřoval, což bylo jeho právem. Taková činnost není v rozporu se žádným ustanovením daňových zákonů. Žalovaný se s těmito tvrzeními a předloženými důkazy nijak nevypořádal, neposuzoval smlouvu podle jejího obsahu. Správce daně se rovněž nevypořádal s důkazy předloženými žalobcem, a to smlouvou o výpůjčce ze dne 2.1.2008 a seznamem koní dle vlastníků. Nevypořádal se ani s výpovědí B. P. ze dne 31.5.2011, z které vyplynulo, že koně byli ve výpůjčce, náklady na ošetřování a krmení byly hrazeny žalobcem a nebyly nikomu účtovány právě z důvodu uzavřené smlouvy o výpůjčce, přičemž koně byli užívaní pro reklamu jeho firmy. Provozoval dostihovou stáj, koně trénoval a koně závodili pod značkou „Stáj INPOST“. Účastí koní pod touto stájí zajišťovala propagaci a reklamu žalobci. To plyne z dostupných evidencí vedených jednotlivými závodišti. Správce daně také zcela pominul výsledek p. S. ze dne 5.10.2011 i jeho čestné prohlášení, v němž uvedl vlastníky koní. Potvrdil, že koně byli ustájeni a ošetřováni žalobcem, o fakturaci nákladů nic neví. Správce daně se nevypořádal ani s tím, že v rámci kontroly nebylo zjištěno vlastnictví koní a nebylo stanoveno, komu by měla směřovat povinnost žalobce k fakturaci služby.

Žalobce dále uvedl, že nájemné sjednané v rámci smlouvy o pronájmu reklamních ploch žalobce řádně účtoval a skutečně se jednalo toliko o pronájem reklamní plochy. I přesto

žalovaný dovodil, že žalobce poskytoval služby krmení a ošetřování koní. Žalovaný však vůbec nezjišťoval a nezjistil vlastníky koní, tj. příjemce služby ošetřování a krmení koní. Rovněž nebylo zjištěno, že by žalobce krmení a ošetřování koní prováděl úplatně a služba tak podléhala DPH. Žalobce naopak tvrdil a prokázal, že krmení a ošetřování koní prováděl na své náklady v souvislosti s propagací podnikatelské činnosti své firmy. Pokud byly příjmy ze smluv o pronájmu reklamní plochy, dle interních pokynů žalobce, vynakládány na krmení a ošetřování koní, nelze dovodit, že žalobce poskytoval službu krmení a ošetřování koní a bez dalšího tuto službu podrobit DPH. Každý kůň má podle zák. č. 154/2000 Sb., a vyhl. č. 136/2004 Sb. povinně vystaven průkaz koně. Ten sice neosvědčuje vlastnictví koně, ale je v něm majitel i jeho změny zaznamenávány, tudíž lze dohledat majitele koně.

III. Vyjádření žalovaného

Námítka žalobce, týkající se ustájení koní na základě smlouvy o výpůjčce dle ust. § 659 občanského zákoníku, neodpovídá skutečnosti. Dle daňového spisu sice existuje smlouva o výpůjčce koní uzavřená dle ust. § 659 o.z., ale jedná se o písemnost datovanou dne 3.1.2000 a žalobce ji předložil v souvislosti s daňovou kontrolou let 2001 až 2003. Podle čl. 3 odst. 1 jsou vypůjčiteli - žalobci přenecháni do užívání blíže neoznačení koně na dobu určitou od 1.1.2000 do 31.12.2000. Jinou smlouvu o výpůjčce žalobce nepředložil. Jde-li o tvrzený seznam koní, pak není zřejmé, o jaký seznam se jedná, a co by měl prokazovat. Výpověď jednatele žalobce p. P. neobsahuje žádnou zmínku o smlouvě o výpůjčce a účasti koní na dostizích. Ze seznamu ustájených koní plyne, že pouze 4 koně jsou označeny jako dostihoví. U ostatních koní žalobce prohlásil, že se jedná o koně provozní, sloužící k projížďkám majitele, jeho příbuzných či známých. Svědek potvrdil, že úhrady za pronájem reklamních ploch použil na ošetření a krmení koní. Výsledkem svědka S. se správce daně zabývá na str. 19 zprávy o kontrole. Kontrolní zjištění správce daně, které ho vedly k závěru o poskytování služby krmení a ošetřování koní, jsou popsány ve Zprávě na str. 2 až 12 a str. 18 a v rozhodnutí žalovaného na str. 4 až 7. Žalobce se nezabývá vysvětlením rozdílného znění smluv. Jím předložené smlouvy totiž obsahují dovětek, že jejich předmětem jsou i náklady na ošetřování a krmení koní. Žalobce také sdělil, že akceptoval požadavek zástupců dotčených společností na daňovou optimalizaci a náklady na ustájení koní fakturoval s textem - *za pronájem reklamních ploch*. Nájemci pak i shodně uvedli, že předpokládají použití jimi hrazených částek za nájem reklamní plochy na krmení a ošetřování. I z toho vyplývá, že žalobce službu krmení a ošetřování koní poskytoval, v rozporu s ust. § 21 ZDPH ji ale nefakturoval. Za takové situace nemělo smysl zjišťovat vlastníky koní, správce daně i žalovaný shodně konstatovali, v čí prospěch žalobce uvedenou službu poskytoval.

V. Posouzení věci krajským soudem

Napadené rozhodnutí žalovaného krajský soud přezkoumal v řízení podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v mezích uplatněných žalobních bodů, ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (ex offio), a vycházeje ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí žalovaného správního orgánu, dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Podle ust. § 21 odst. 1 ZDPH, ve znění platném pro přezkoumávanou věc, daň na výstupu je plátce povinen přiznat ke dni uskutečnění zdanitelného plnění nebo ke dni přijetí platby, a to k tomu dni, který nastane dříve, pokud zákon nestanoví jinak. Plátce daň uvádí v daňovém přiznání za zdaňovací období, ve kterém mu vznikla povinnost přiznat daň.

Žalobce namítal, že nájemné sjednané v rámci smlouvy o pronájmu reklamních ploch v sobě zahrnovalo jen pronájem reklamní plochy a nikoliv poskytování služby krmení a ošetřování koní. Namítal, že nebylo ani řádně zjištěno, komu měl žalobce služby spočívající v krmení a ošetřování koní poskytovat (fakturovat). Žalovaný ve svém rozhodnutí na str. 5 a str 6 uvedl: „*Na základě výpovědi svědků včetně výpovědi R. H. dospěl odvolací orgán, stejně jako předtím správce daně, k jednoznačnému závěru, že daňový subjekt prováděl uskutečněná zdanitelná plnění ve prospěch společnosti REXEKO, s.r.o., LÁTAL, s.r.o., KOLP, s.r.o., Společenský dům, s.r.o., STAVAKTIV s.r.o., DVS MARKET, s.r.o. a panu P. M., jejichž předmětem byl pronájem reklamních ploch. Na tyto služby byly vystaveny daňové doklady, byla přiznána daň na výstupu ke dni uskutečnění zdanitelných plnění nebo ke dni platby, a to k tomu dni, který nastal dříve; daň byla uvedena v daňovém přiznání za zdaňovací období, ve kterém vznikla daňová povinnost. Daňový subjekt však prováděl pro jmenované subjekty také další služby, kterými bylo ustájení, ošetřování krmení koní jmény Barsity, Centasy, Sabret, Windydar, Rejko, Casio, Cannys, Salamanka, Koroner, Lenaka, Numerik, Vendy, Northern Jet, Dukát a Salérie. Daňový subjekt na tato uskutečněná zdanitelná plnění nevystavil daňové doklady, nepřiznal daň na výstupu z veškerých uskutečněných zdanitelných plnění ke dni uskutečnění zdanitelného plnění, nebo ke dni přijetí platby, a to k tomu dni, který nastal dříve a daň nebyla uvedena v daňovém přiznání za zdaňovací období, ve kterém vznikla daňová povinnost (tedy v souladu s ust. § 21 odst. 1 ZDPH).*“. Takový závěr dle názoru soudu však v provedených svědeckých výpovědích nemá oporu. Svědek Ing. L. (jednatel LÁTAL s.r.o.) v rámci svědecké výpovědi uvedl, že předmětem smlouvy o pronájmu reklamní plochy bylo v roce 2008 pouze reklamní plnění. K otázce správce daně, zda měla tato společnost u žalobce v roce 2008 ustájeny nějaké koně, svědek odpověděl, že ne. Svědek Ing. K. (jednatel KOLP s.r.o.) uvedl, že plnění od žalobce spočívalo toliko v reklamě. Předmětem smlouvy nebylo zajištění ošetřování koní, společnost ani žádné koně nevlastní. Žalobce pro společnost KOLP s.r.o. žádné koně neošetřoval. Svědek JUDr. M. (jednatel Společenský dům s.r.o.) uvedl, že předmětem smlouvy byl pronájem reklamního panelu, který byl pevně umístěn na hrazení - oplocení areálu zemědělské farmy v Mařaticích. Smlouva byla uzavřena na pronájem reklamní plochy. Společnost neměla v roce 2008 v majetku žádné koně. Svědek Ing. H. (jednatel společnosti STAVAKTIV s.r.o.) v rámci svědecké výpovědi uvedl, že předmětem plnění dle smlouvy byl jen pronájem reklamní plochy. K dotazu správce daně, zda měla společnost v letech 2007 a 2008 u žalobce ustájeny nějaké koně, svědek odpověděl, že ne. Svědkyně M. V. (v posuzovaném období jednatelka DVS MARKET, s.r.o.) v rámci své svědecké výpovědi uvedla, že předmětem smlouvy bylo pouze reklamní plnění - 2 ks reklamní plochy. Na otázku správce daně, zda měla společnost u žalobce v roce 2008 ustájeny nějaké koně, svědkyně uvedla, že neměli. Svědek M. v rámci svědecké výpovědi uvedl, že předmětem plnění dle smlouvy nebylo ošetřování ani krmení koní. Na otázku správce daně, zda měl v roce 2008 u žalobce ustájeného nějakého koně, svědek uvedl, že stoprocentně ne, ani nikdo z jeho rodinných příslušníků. Dle názoru soudu výše uvedení svědci a svědkyně tedy svou výpovědí nepotvrdili závěr žalovaného, že by žalobce pro společnosti LÁTAL s.r.o., KOLP s.r.o., STAVAKTIV s.r.o., Společenský dům s.r.o., DVS MARKET s.r.o. a P.

M. provedl služby spočívající v ustájení, ošetřování a krmení koní. Naopak svědci a svědkyně výslovně uváděli, že koně nemají, případně je neměli ustájeny u žalobce. Potvrdili, že předmětem plnění dle smluv bylo toliko reklamní plnění a nikoliv krmení, ošetřování a ustájení koní. Jen svědek H. (společnost REXEKO, s.r.o.) v rámci svědecké výpovědi potvrdil, že část nákladů hrazených dle smlouvy na reklamu byla použita na hrazení nákladů na ošetřování koní se jménem Barsy, Centasy, Sabret, Salérie, Cannys, Casio, Rejko a Salamanka. V případě společnosti REXEKO, s.r.o. tak bylo skutečně prokázáno, že žalobce jí poskytl služby za ošetřování, ustájení a krmení koní, které tato společnost žalobci hradila ve formě úhrad za reklamní služby dle smlouvy. Svědek H. svou výpověď prokázal i to, že společnost REXEKO, s.r.o. za služby poskytovala žalobci pravidelně úhradu. V ostatních případech však na základě provedených svědeckých výpovědí nelze dospět k závěru, že by žalobce osobám uvedeným v rozhodnutí žalovaného, mimo společnost REXEKO s.r.o., služby spočívající v ošetřování, krmení a ustájení koní poskytl. Vyšel-li správce daně a žalovaný z vlastního tvrzení žalobce a doložené tabulky nákladů a tržeb na výše zmíněné koně, kde je uvedena výše měsíčních nákladů na jednotlivé koně pro společnosti REXEKO, s.r.o., STAVAKTIV, s.r.o., LÁTAL, s.r.o., KOLP, s.r.o., Společenský dům, s.r.o., DVS MARKET s.r.o. a Ing. M., je na žalovaném, aby takový důkaz zhodnotil právě ve vztahu k výpovědi svědků, o něž žalovaný sice poskytnutí služby opírá, ale tito to neprokazují, naopak až na společnost REXEKO popírají poskytnutí služeb ošetřování, krmení a ustájení koní. Soud zde uvádí, že případné hodnocení věrohodnosti svědecké výpovědi je součástí práva správce daně na hodnocení důkazů ve smyslu § 2 odst. 3 zákona o správě daní a poplatků (§ 8 odst. 1 daňového řádu). Podle tohoto ustanovení správce daně hodnotí důkazy podle své vlastní úvahy, a to každý důkaz jednotlivě a všechny důkazy v jejich vzájemné souvislosti; přitom přihlíží ke všemu, co v daňovém řízení vyšlo najevo. Je to tedy správce daně, kdo posuzuje v první řadě, který důkazní prostředek má hodnotu důkazu (§ 31 odst. 4 zákona o správě daní a poplatků) a který také hodnotí jeho věrohodnost. Ostatně jak již vyslovil Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 19. 7. 2006, č. j. 2 Afs 83/2005 – 72: „...při hodnocení dokazování je provedeným důkazům přisuzována hodnota závažnosti, zákonnosti a pravdivosti. Hodnocení důkazů však musí vycházet ze všech skutečností, které z daných důkazů plynou, přičemž nelze vyjmout pouze určité části důkazů a z těch vyvodit skutkové závěry obecné, zejména ne za situace, kdy všechny důkazy (nebo i jejich jednotlivé komponenty) nejsou jednoznačné, či jsou dokonce protikladné. V takovém případě je jediným východiskem zhodnotit veškeré skutečnosti, které se z daných důkazů podávají (...). Jak plyne z výše uvedeného, žalovaný ani správce daně této své povinnosti nedostáli. Nezabývali se ani hodnocením rozporu mezi smlouvami předloženými žalobcem a smlouvami doloženými svědky (u žalobcem doložených smluv bylo navíc uvedeno, že předmětem jsou i náklady na ošetřování a krmení koní) ve vztahu k jejich svědecké výpovědi, kdy tito popírali provedení předmětných služeb žalobcem. V tomto kontextu je třeba zhodnotit i to, zda žalobce těmito odběratelům prováděnou službu (ustájení, krmení a ošetřování koní) jako předmět zdanitelného plnění fakturoval.

Jde-li o námitku žalobce ohledně doložení smlouvy o výpůjčce koní Barsy, Centasy, Sabret, Windydar, Rejko, Caio, Cannys, Salamanka, Koroner, Leanka, Numerik, Vendy, Northern Jet, Dukát a Salérie pro rok 2008 a opomenutí jejího hodnocení, soud nezjistil, že by správní spis takovou smlouvu obsahoval. Žalobce ji pak nedoložil ani v rámci soudního řízení. Žalovaný ani správce daně z ní proto jako z důkazu nemohli vycházet.

VI. Náklady řízení

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.

Žalobce dosáhl v řízení o žalobě plného úspěchu, a proto má právo na náhradu nákladů řízení vůči žalovanému. Odměna žalobcova advokáta a náhrada hotových výdajů byla stanovena podle § 35 odst. 2 s. ř. s. a vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), v tomto případě za dva úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, žaloba) ve výši 2 x 2 100 Kč, dva režijní paušály ve výši 2 x 300 Kč [§ 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. a), d), § 13 odst. 3 citované vyhlášky], tedy celkem 4 800 Kč. Žalobci dále přísluší náhrada za zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč. Celkem tedy byla žalobci vůči žalovanému přiznána náhrada nákladů řízení ve výši 7 800 Kč. K jejímu zaplacení soud určil přiměřenou lhůtu.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 11. 7. 2014

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu